

Kapitola 15. Vysvětlivky

Předcházející část: Kapitola 14. Tělo a společnost

Kapitola 15

VYSVĚTLENÍ

Otázka: Jak je svázána duchovnost a vědomí?

Odpověď: Sféra duchovnosti to je sféra vědomí. Proto duchovnímu rozvoji a evoluci napomáhá chápání podstaty samotného vědomí. Duchovní proces probíhá díky aspektům vědomí, které se stávají silnějšími, pokud jsou vnímány, ale nejsou to osobní kvality, ale konkrétní vlastnosti, spojené s podstatou vědomí a ne s aspekty „já“ a „moje“. Duchovní nadšení, chápání i poznání, které se rodí ze soucitu – to nejsou osobní kvality, jsou to katalyzátory, díky vrozeným kvalitám jejich podstaty. Jsou aktivovány duchovní motivací a záměrem. Ve skutečnosti jsou to aspekty Boží Milosti, které fungují díky vůli hledajícího.

Odpovídá jim smíření se a vzdání se marnosti a nadvlády ego, jeho jistoty, jakoby „vědělo“.

Ve skutečnosti ego může znát pouze „o“, ale nemůže nic znát v plném smyslu toho slova. Opravdu „znát“ znamená „být“ tím, co poznáváme.

Otázka: Co znamená „mystický“?

Odpověď: Všechny stavy duchovního poznání jsou ve skutečnosti mystické, protože subjektivně jsou – hluboké a změny působící, ale nelze je popsat nijak objektivně, racionálně nebo (pro skeptiky) pravděpodobně. Veškeré poznání hloubky, jemnosti nebo významu probíhá na nelineárních úrovních vědomí, které nelze popsat běžným newtonovským lineárním paradigmatickým vztahem (končí na úrovni vědomí, kalibrované hodnotou 499). Tradiční svět je omezen úrovní formy, což se odráží v jazyce i v mechanistickém přístupu k definicím. Světy duchovní zkušenosti se nacházejí za hranicemi omezeného paradigmatu a logiky; proto nemají pro běžné ego význam nebo smysl.

Ve skutečnosti veškeré nejhlubší a významné prožitky v životě probíhají v oblasti nelineárnosti. Ohnisko je lineární; moc je nelineární. Právě význam dodává moc a přeměňuje životy lidí, ale fakta mají pouze ten význam, který jim přisuzují lidé. Štěstí není nijak svázáno s fakty, ale je vyvoláno vztahem.

Otázka: V čem je smysl duchovního hledání?

Odpověď: Duchovní hledání můžeme popsat jako úkol překonání omezení lineární, postupné duality, která (omezení – pp) byla vytvořena vnímáním, aby bylo možné vyjevit neomezenou, nelineární a proto non-duální, Realitu.

Podle kalibrační škály vědomí je jasné, že slabší úrovně, pod 200, jsou nuceny se

opírat o násilí (sílu), ale ne o moc. Když se člověk přibližuje Realitě, moc roste po exponenciále s vysokou logaritmickou rychlostí. Úroveň 400 označuje oblast nejvyššího rozvoje newtonovského paradigmatu a poukazuje na ovládání fyzikální sféry. Svět vědy nelze přesáhnout v jeho schopnosti chápat a manipulovat materiálním světem. Věda nám umožňuje dostat se na Lunu, ale pouze vědomí člověka dodává takovému kroku smysl a význam. Stejně tak i radost se rodí ne čísly a statistikou, ale tím, co znamenají.

Otázka: Kde hledat Realitu?

Odpověď: Život se prožívá pouze na úrovni zkušenosti, na žádné jiné. Libovolná zkušenost – subjektivní a nelineární, proto dokonce i lineární, vnímavý, postupný popis „reality“ můžeme procítit pouze subjektivně. Každá „pravda“ je – subjektivní závěr.

Pokud máme na zřeteli, že jediný význam, jediná hodnota lineárního světa vnímání je to, že je prožíván subjektivně, potom hledání se posouvá z „vnějšího“ do „vnitřního“. Pro svět je úspěchem, že je něco „vnější“, co je možné „mít“ a dostávat.

Zkušenějším a moudřejším lidem je jasné, že zdroj štěstí je v subjektivním, vnitřním světě prožívání, který je výsledkem vnitřních kvalit, smyslů i kontextu.

Otázka: Jak člověk nachází smysl?

Odpověď: Smysl dodává životu význam. Když život ztrácí význam, dochází k sebevraždám. Význam se rodí z hodnoty. Poznání, že se štěstí určuje ne fakty nebo událostmi života, ale jejich významem, vede k zájmu o filozofii. Je to nejvyšší sféra, ke které může směřovat intelekt; je to sféra zkoumání významu a jeho jemných důsledků. Filozofie se snaží určit jeho komponenty i to, jak se člověk dostává k pochopení smyslu. Tento výzkum vede k epistemologii neboli vědě o tom, jak člověk celkově něco zná i ke kosmologii, která se snaží určit, co je možné celkově, potenciálně znát. Po epistemologii a kosmologii přichází teologie, která rozšiřuje lineární intelekt, pokoušeje se pochopit nelineární Realitu Božství.

Následující krok vzhůru, k abstrakci – přechod k metafyzice, která zkoumá Realitu non-duality a dodává subjektivnímu nový význam, jako oblasti duchovní pravdy. Slovo „metafyzika“ znamená jednoduše „přesahující fyzické“. Za reálností popsané metafyzikou se nacházejí úrovně zkušenosti tradičně popisované jako mystické. Za mystickými stavy leží stav Poznání, tradičně nazývaný Osvícením. Stav osvícení se rodí poznáním přítomnosti Boha v konečném završení duchovní evoluce a zřeknutím se jakékoliv duality „JÁ“, oddělené od Boha. Nakonec se poznává to, že je jen jedna absolutní Jednota a že „JÁ“ i zdroj „JÁ“ je jedno a to samé.

Nekonečný, Absolutní potenciál je skutečnost Bytí. Vše Jsoucí je tak ve své podstatě Božské, jinak by vůbec nemohlo existovat. Absolutní vyjádření Božskosti je Subjektivita. Pokud existují, potom Bůh je.

Osvícení je potvrzením, že vše jsoucí není jen výsledkem Tvoření, ale že i samo bytí není odlišné od Tvůrce. Stvoření a Tvůrce je jedno a totéž. Po zbavení se

falešné duality, zrozené vnímáním, skutečná podstata Reality se ukazuje zjevnou a zřejmou. Neexistují lživé subjektivně-objektivní artefakty myšlenkových konstrukcí, které rozdělují Realitu na Tvůrce a vytvořené. V non-duální realitě čistého subjektivismu každá iluze mizí.

Základ veškerého bytí a tvoření je stav subjektivity. Bůh je sama podstata subjektivnosti. To, co si uvědomuje bytí, je uvědoměním si přítomnosti v nás Boha. Díky tomuto uvědomění si řešíme duchovní hádanku hledajícího a hledaného; ve skutečnosti to znamená, že subjektivní hledá subjektivní. Iluze, jakoby existoval dualistický soubor protikladů, které jsou nazývány subjektivním a objektivním, se rozptyluje. Největší paradox lidstva je to, že závislost člověka na vnímání mu zabraňuje poznat vlastní identitu.

Když nastane stav osvětlení, přichází radost, jedním slovem, člověk opětovně vstupuje do něčeho výjimečně známého. Přechodná mysl bliká, jakoby člověk na sebe zapomínal. To zapomínání je následek funkce vnímání. V Genesis se alegoricky popisuje jako pojídání jablka což je vnímaná oblast protikladů dobra a zla.

Nevinnost subjektivity je nyní pošpiněna polohováním, což vrhá lidstvo do nekonečného strádání kvůli chybě, kterou udělalo. Bez Božího zásahu není návrat do Reality možný, proto může lidstvo najít spasení pouze v Boží Milosti.

Otázka: Poznání Boha je „osobní“ nebo „neosobní“?

Odpověď: Ačkoliv se cesta k poznání přítomnosti Boha i osvětlení do teď popisovala z pohledu evoluce vědomí podle úrovně vědomí, byly to jen jazykové formy, které byly vybrány k tomu, aby bylo možné provést přechod pochopitelným. Úrovně vědomí popisují krajinu, ve které leží cesta, ale pouštějí ze zřetele základní fakta – lásku a oddanost, které stojí na začátku cesty a dodávají sílu k jejímu završení. Jsou to zdroje energie, která je nutná k vykonání a udržení úsilí i vytrvalosti.

V souladu s analogií: člověk může mít auto i mapu, bez benzínu, zdroje energie i síly, se nikam nedostane. Hledá cíl cesty, protože zakouší přitažlivost k němu. Cesta je osvětlena Boží Milostí v podobě Ducha Svatého, Průvodce a Pomocníka.

Nakonec se Transcendentální Bůh i Bůh Vyšší Lásky spojují ve Vyšší Rozum. Jednota s milovaným je naplnění Božského předurčení i podstata spasení. Láska se tak stává cílem i prostředkem. Pokud není základní dynamika duchovního hledání člověka – duchovním směřováním (někam se dostat), ale postupným vzdáním se překážek Lásky, potom to, co se nazývá „duchovním egem“, se později stává překážkou. Odpovídající kalibrační úroveň vědomí není v ničem lepší, než jiná; prostě jen představuje úroveň, na které probíhá činnost. Jsou to základní cihly, které dovolují postavit budovu, oddanost zabezpečuje zakončení stavby kostela.

Otázka: Jak překonat překážky?

Odpověď: Duchovní práce, která se nejnázorněji popisuje jako cesta oddanosti – je zbavením se překážek k Lásky. Všechny jsou důsledkem chyb vnímání, které mají, mimochodem, počátek v polohování. Polohování to je zdroj zákeřné „iluze protikladů“. Jsou produktem mínění – plodů marnosti ega. Jeho marnost se udržuje a

vyživuje jeho náchylností přeceňovat a opatrovat to, co považuje „za své“. Jakmile se cokoliv pokládá „za své“, potom se to ihned stává cenným úhlem pohledu, kvůli kterému se, podobně jako světlo, procházející hranolem, realita rozkládá na rozdíly, části i opačné názory. Takže jedno se stává iluzí mnoha.

Pocit „Já“ se identifikuje s těmito názory a obhazuje je jako realnost „Já“. Když ego spadne do léčky duality a polarity protikladů, dostává se do pasti, projektuje své názory a pokládá je za objektivní realitu.

Odmítaje své autorství, ego / rozum se nyní stává obětí vlastních projekcí. Pocit reálnosti, doprovázející poznání bytí, se nyní připisuje těmto projekcím, jakoby objevujícím se „zvenku“ a vnímání vytváří „objektivní realitu“, prvotní zdroj, který je nyní zapomenut. Tato zapomnětlivost se zesiluje známými psychologickými mechanismy odmítání, izolace, potlačení a projekce.

Popírání autorství vede k odmítnutí moci ve prospěch vědomím vytvořené falešné koncepce reality, ve které nyní „příčiny“ vysvětlují „nepotřebné“ fenomény. Kvůli tomu, že se nyní vnímané dualistické obrazy reality stávají tím filtrem, skrze který se interpretují prožitky, pocity zesilují obrazy a kvality, projektované dříve jako vnější. Má se za to, že fyzický svět existuje odděleně od toho, kdo ho vnímá. Vjemy podporují tuto domněnku, uspořádávají a interpretují se v souladu s konstrukcí a formami vnímání, které připisují vnímaným objektům samostatné identity a vlastní unikátní názvy. Jazyk tak zesiluje strukturu vnímaného světa a skrytě podporuje jeho vnější podobu. „Objektivní“ Vesmír vzniká z libovolně vybraných bodů, imaginárních vzdáleností mezi těmito body, imaginárních plánů a dimenzí i iluze času a prostoru.

Aby mohlo ego / „Já“ projektovat svět iluzí, vnímá se odděleně od svého tvoření. Čím je pocit oddělenosti od Boha silnější, tím silnější je strádání. Nakonec se „Já“ bojí zničení, smrti a dokonce toho nejhoršího – možná, nekonečného strádání pod nadvládou hněvajícího se mstivého Boha, kterého rozzlobily hříchy. Nižší úrovně vnímání jsou zahlceny negativními energiemi – koncepcemi sebe na nižších úrovních ega. Nyní se bojí svých nejhorších projekcí a bojuje s protiklady ráje a pekla.

Tak se člověk stává ne obětí „vnějšího“, kterého je třeba se bát, ale jeho zdrojem. Podobné výmysly jsou dokonce ne vlastní ideje, ale jen následky komunikace polí vědomí s jejich vnitřními skrytými poli přitažlivosti, které určují obsah každé úrovně vědomí. Finální vítězství ega – přesvědčení, že jeho iluzorní realita je vytvořena ne jeho projekcemi, ale „Bohem“. Z tohoto důvodu se náboženská pravda skrývá za pověrami, nesprávnými výklady a falešným přesvědčením. Je důležité si uvědomit: To, co jde od Boha, přináší klid, to co nejde od Boha, přináší strach.

Otázka: Jak se vyvarovat takových chyb?

Odpověď: V současném světě lze úroveň pravdivosti libovolného tvrzení nebo učení snadno otestovat. Ego vytvořilo mnoho vynikajících řečníků. Je dobré mít také na paměti, že Realita přesahuje formu a není možné ji definovat.

Otázka: Dříve jste připomenul cestu jednoduchosti. Co jste měl na mysli?

Odpověď: Pro průměrného člověka, který žije v zaneprázdněném světě, jsou vysoké nároky, směřované k duchovním hledajícím a jejich hluboká oddanost věci, zpravidla nepraktické. Neznamená to, že je nutno hledat jiné cíle, ale jen to, že prostředky je nutno vybírat v souladu s běžným životním stylem. Ve skutečnosti není potřeba chápat obsah diskuse a dialogů, které byly popsány v první řadě proto, aby bylo možné předat pochopení oblastí lidského vědomí, nepochopených beze zbytku. Pro vážný duchovní růst je potřebný pouze jeden jednoduchý instrument. Je třeba si vybrat jakýkoliv jednoduchý duchovní princip, který se vám líbí a zabývat se jeho aplikací do všech oblastí života bez výjimky, vnitřním i vnějším.

Například si můžete vybrat dobrotu, soucit, odpuštění, pochopení nebo nekritické přijetí. Můžete si vybrat bezpodmínečnou lásku nebo oddanost pochopení nevinnosti života, libovolný vybraný princip se aplikuje ke všem, včetně sebe, bez výjimky a s absolutní úporností. Tento proces přináší duchovní očistu, když se zvažují překážky pro realizaci duchovních principů. Naplnění duchovního cíle vyvolá změnu vnímání, a to potom je růst chápání a rekonceptualizace.

Otázka: Jaký realistický duchovní cíl si může vytyčit průměrný člověk?

Odpověď: Soustřeďte se na samotnou Lásku. Je to královská cesta k Bohu, která je otevřená všude a je dostupná každému. Nejdříve se láska chápe jako duální pocit – existuje ten, kdo miluje a ten nebo to, koho milují. Láska začíná jako podmíněný pocit, ale rozvíjí se. Je zřejmé, že láska je pohled na svět, vnímání i interpretace života. Později je jasné, že jde o stav bytí. Láska se sama o sobě stává výrazem lásky, a mimochodem, dává možnost uvědomit si, že lidský život je láska. V konečném poznání Božskost lásky přeměňuje vnímání na duchovní vidění a přítomnost Boha jako Všeho Jsoucího se stává zřejmou. Vše jsoucí vyzařuje Božskost své podstaty jako Tvoření, které ztělesňuje Lásku Boží.

Otázka: Láska je cesta oddanosti. Cožpak není nejefektivnější?

Odpověď: Láska proměňuje; její síla odstraňuje veškeré překážky. Je cílem i prostředkem. Přináší připravenost i schopnost vzdát se. Přináší soucit i přání pochopit. Pochopení přináší odpuštění. Pokud se člověk vzdá polohování, pozná, že není co odpouštět. Odsuzování se rozptyluje, trestání a nenávisť jsou nemožné. Nevědomost zrozená z nevinnosti se stává jediným „nedostatkem“, který je nutno překonat. Vše se vnímá jako podstata samotného Tvoření, nepotřebující opravy.

Otázka: Láska není jen rozšířená emoce? Mluví se o ní neustále.

Odpověď: Láska není, beze sporu, převládající úroveň vědomí lidstva. Sedmdesát osm procent lidstva se kalibruje na úrovni vědomí pod 200, proto se soustřeďují na negativitu. Pouze 0,4% lidstva dosahuje úrovně Bezpodmínečné Lásky, tyto je možné nazvat „milujícími“.

Láska – je poznání, světonázor, kontext pochopení života. Láska – je hrana Reálnosti, jednoty a bytí Ducha. Odmítat lásku – znamená odmítat Boha. Láska se zakrývá polohováním a odsuzováním. Velká část společnosti nepovažuje lásku za

dostatečný základ pro učinění rozhodnutí o akci. Existují celé skupiny obyvatelstva, které považují lásku k bližnímu za slabost. Lidstvo se ve skutečnosti orientuje na zisk, na hromadění majetku, pýchu, světskou moc a právo na mstu i odměnu.

V USA, zemi „svobody“ sedí ve vězení více (v procentech) obyvatelstva, než v kterékoliv jiné zemi, s výjimkou Číny. Společnost vyhlašuje „válku“ svým problémům, které se naopak z toho důvodu dále jen množí. Násilí je slabá a neefektivní náhražka moci. Naopak lidé jsou ochotni udělat prakticky cokoli z úcty a lásky, ale velmi málo z důvodu strachu. Bez věrnosti, která se rodí z úcty, ani generál nemůže donutit vojska podřídit se a bez aspektu lásky, který se nazývá úcta, vypukají povstání a revoluce. Násilí může být pouze dočasnou záměnou. Všechna impéria, ve kterých kraloval strach, padla. Náboženství založená na strachu z hříchu a ne na lásce k Bohu, jsou ve své podstatě slabá.

Láska – je způsob udržení vztahů se světem. Je to duchovní štědrost, která se vyjadřuje v malém, ale má ohromnou sílu. Je to přání přinášet štěstí jiným, prosvětlovat jejich dny a ulehčovat jejich osud. Jednoduše být přátelským a vstřícným ke všem, s kým se setkáváme během dne – již to je zázrak. To, že je takové chování ne příliš rozšířeno, je vidět již z reakcí lidí, kteří se s ním setkávají. Často reagují udiveně nebo i příjemným šokem: „Nikdo mě ještě nepochválil za to, co dělám; každý si jen stěžuje“ – takovou frázi je možné často slyšet jako Odpověď:

Většina lidí je natolik soustředěna na svá přání a kritické vztahy, že dokonce ani nevidí pozitivní aspekty života a nemohou na ně reagovat.

Přijímají služby od jiných jako povinnost, poukazují: „Přece je za to platí“. (To ve skutečnosti nemá žádný význam.) Velké segmenty společnosti pracují na úrovni lásky. Velké korporace a vládní orgány fungují krutě. Vděčnost tam nenajdete, dokonce se považuje za sociálně nepřijatelnou. Láska se podceňuje: „telecí něžnosti“. Proto se ve společnosti projevy lásky omezují na romantiku, matky s dětmi nebo psy. Vyjadřovat ji v jiných směrech – vyvolává stud. Je několik oblastí, ve kterých je projev lásky muži přijatelný: rodina, sport, vlast nebo auto.

Velká oblast života, která zůstává sociálně dostupnou pro všechny – tak zvaný „přátelský vztah“. „Přátelský vztah“ – široký pojem pro všechny vyjádření a pokračování lásky. Lidé si stěžují, že nemohou najít lásku, jako by to bylo něco, co je možné dostat. Pokud je člověk připraven dávat lásku, brzy zjistí, že ho láska obklopuje, jen nevěděl, jak ji získat. Ve skutečnosti je láska všude, její přítomnost si stačí jednoduše uvědomit.

Vesmír odpovídá na lásku, ukazuje její přebytek. Je skryta v běžném vnímání, ale její poznání se děje samotným prožíváním lásky. Poznání je schopnost přesahující pocity a emoce. Pokud člověk přestane vytvářet antropomorfní projekce a omezení, zjistí, že všechno jsoucí je v souladu se svou podstatou a má vědomí a vyzařuje lásku jako výsledek Božského Tvoření.

Každá rostlina si uvědomuje, co ji obklopuje a jaký obdiv a úcta jsou na ni

směřovány. Vrací je zpět v podobě své unikátní dokonalosti a krásy. Každá rostlina je unikátní sochou a je ideálním výrazem svého bytí. Božství vyzařuje ze všeho Tvoření pro všechny, kdo umí vidět. Příroda představuje dětský kreslený film, ve kterém se stromy usmívají, zvířata spolu rozmlouvají a květiny vesele poskakují. Když vnímání mizí, rozkrývají se zázraky světa. Všechno jsoucí má vědomí. Uvědomuje si své ztělesnění ve Všem Tvoření.

Otázka: Jak dochází k takovému zázračnému rozkrytí?

Odpověď: Prostou snahou projevovat dobrotu, úctu a pozornost Všemu jsoucímu, bez výjimky a ve všech detailech; včetně sebe. Vidíme to, v co věříme a bereme sebe takovými, jací jsme. Takové kvality jako vděčnost, jemnost a ocenění jsou samy o sobě mocnými transformačními nástroji. Naše zkušenost poznání světa a života je zcela a úplně výsledkem vnitřního přesvědčení a polohování. Láska a úcta k Bohu vyvolává připravenost odmítnout všechny předsudky a následná pokora otevírá dveře k velikosti reality, odhaluje „JÁ“. Láska je kouzelný katalyzátor, který přináší poznání. Nakonec se víra zaměřuje jistotou, proto se říká, že Boha najde jen ten, kdo ho hledá.

Otázka: Zřídka hovoříte o fyzickém těle. Je důležité pro duchovní práci?

Odpověď: Tělo je produktem přírody a je součástí živočišného světa. Můžeme říci, že náleží přírodě, ale na nějaký čas je nám propůjčeno k přežití ve světě. Existuje jen dočasně, proto nezasluhuje zbytečné pozornosti. Jeho hodnota je ve schopnosti komunikovat, prostředcích předávání informací a sdílení poznání. Pokud se k němu budeme chovat adekvátně, může být zdrojem uspokojení, prostředkem vykonání práce i vyjádřením náklonnosti. V podstatě je dočasným prožíváním vnímání nebo pozice v prostoru a čase. Vnímání ho nazývá „sebou“ nebo, v krajním případě „svým“. Identifikace „Já“ s fyzickým světem a formou je vážné omezení. Stejně, jako každá jiná bytost na světě, tělo reaguje na laskavost, úctu a pozornost. Je možné se o něho starat, milovat ho jako rozkošné zvíře, ale není nutné se s ním identifikovat nebo se k němu nadměrně poutat.

Jedním z nejsložitějších témat při vysvětlování rozdílu mezi „Já“ a tělem – je fungování smyslů. Jsou vnímány a považují se za funkce samotného fyzického těla. Kupodivu, smyslová zkušenost se ve skutečnosti nachází uvnitř neviditelné oblasti vnitřního energetického těla, které aktivuje fyzické tělo. Fyzické tělo samo o sobě není schopno nic cítit! Vnímání smyslů (stejně jako všeho ostatního) to je kvalita vědomí spojená s přítomností člověka jako energetického těla uvnitř obrazu fyzického těla. Každý, kdo někdy zažil pocit bytí mimo tělo, si pamatuje, že všechny aspekty smyslů byly funkcemi éterického těla, která se asociovalo s vědomím a s pocitem „Já“. Sluch a zrak se uchovávají, dokonce i v případě, že fyzické tělo spí nebo je v bezvědomí. Vnímání „JÁ“ opouští tělo společně s pocitem polohy nebo pohybu. V tomto stavu, se vnímání „JÁ“ nachází v energetickém těle a fyzické tělo je vnímáno jako „ono“. Je viděno jako „tělo“, ale ne „mé tělo.“

Mnozí lidé popisují identické prožitky, proto existuje společný názor na podstatu tohoto fenoménu. Stejně tak i v případě zkušenosti s klinickou smrtí se „JÁ“ často pohybuje ve světelném tunelu, setkává se s lidmi a vidí různé barvy a potom se

neochotně vrací a znovu se vtěluje do fyzického těla. Proto můžeme říci, že dlíme ve fyzickém těle, ale nejsme jím. Je zřejmé, že duch, duše nebo energetické „JÁ“ je obyvatel těla, náchylný spojovat se a splývat s ním, proto tělo ztrácí unikátní identitu.

Někteří lidé jsou náchylní opouštět tělo, náhodně nebo záměrně; astrální projekce to je technika, kterou se lze naučit, potom můžete opouštět tělo dobrovolně a dokonce si vybrat i místa, která chcete navštívit (například Institut Monroe).

Jasnovidectví a prozřetelnost je částečná projekce smyslových funkcí energetického těla. „Vnímající“ to je vnitřní přítomnost v tom, co se nazývá různě: duše, astrální, éterické nebo duševní tělo. Duševní tělo není řízeno konvenčními (tzv. fyzickými) silami – ono existuje v jiné dimenzi, v jiné rovině.

Rozum cestuje společně s duševním tělem a vnímá, že je oddělen od mozku. Vědomí je nezávislé na fyzice; existuje nezávisle. Ale pokud je lokalizováno, má tendenci se identifikovat s formou a místem.

Otázka: Jak je to s očistou a umrtvením těla?

Odpověď: Není co čistit, kromě iluzí. Tužby jsou určeny pro konkrétní vjemy a prožitky, které lze získat prostřednictvím těla, ale problém není v těle, ale v rozumu. Právě rozum se snaží předem potěšit a kontrolovat prožitky.

Otázka: Mění se vnímání těla při růstu duchovního uvědomění?

Odpověď: Jsou změny, které probíhají v podstatě tělesných pocitů. Pocit místa se stává obecným a neurčitým. Existují období v duchovní práci, když tělo téměř zmizí, jako by se na něj zapomnělo. Během duchovní práce se objevují i takové periody, kdy se zdá, že nervovou soustavou protékají mocné energie, a vzniká pocit pálení, jako by nervová soustava byla v plamenech. Bývaly doby, kdy energie kundalini, plná nejsilnějšího uspokojení tekla po zádech a páteři k srdci a myslí, a pak dolů a pryč přes srdce.

Tělesné touhy mohou zmizet, zájem o ně může zeslábnout, takže časem fyzické přežití závisí na podpoře lidí v nejbližším okolí. Pozoruje se ztráta apetitu i zájmu o tělesné vjemy. Zrak se mění: vše, co se děje, se zdá být zpomaleným. Je nutné se více spoléhat na periferní vidění, než na centrální. Čas se zastavuje – je to zřejmě spojeno se ztrátou konkrétních vazeb v prostoru. Pohyby těla jsou nejisté.

Když dochází k uvědomění si „JÁ“, vznikají problémy se zájmeny i s tím, jak nazývat to, co svět považuje za „JÁ“, pochopitelným výrazem. Z počátku je zvláštní dívat se, jak lidé hovoří s fyzickým tělem, jako by bylo doslova identitou člověka.

Mizí strach i reflexní třas. Je mnohem obtížnější myslet lineárně a chápat obyčejnou lidskou řeč. To má za následek opožděnou reakci ve verbální komunikaci. Zpoždění je způsobené procesy, probíhajícími ve vědomí, které překládají lineární výrazy jazyka do významů z pohledu bytí. K žádnému zpoždění v chápání jazyka těla

zvířat nebo lidí nedochází. Děje se tak proto, že se vědomí zaměřuje na bytí a smysl a ne na detaily formy.

Také se musí přeladit z přirozeného zvuku na ticho. To, co se zdá být dějícím se i „JÁ“ není ničím oddělené. „Příčiny“ se nehledají vně a takzvané „události“ se dějí jako výsledek toho, co se děje v hlavě. Příčiny nejsou vlastní samotnému světu, ale pouze vědomí.

Lidé jsou všude okolo řízení nevhodným a nekonzistentním způsobem a jen zbůhdarma plýtvají energií. Tyto aspekty vědomí jsou prožívány jakoby různými lidmi, ale vnitřní prožitek probíhá ve stejném „JÁ“ jako u všech ostatních. Tělo je jako souputník, přátelské zvířátko, které provází „JÁ“. Je spolehlivé ve své přítomnosti. Může dokonce přežít bez bolesti a anestézie operaci. Můžeme mít i nadále tělo a mít za něj odpovědnost, aniž se s ním identifikujeme.

Následující část: [Kapitola 16. Karma, guru a mudrc](#)